

Pagini de jurnal

Așadar, monstrul a hotărît să pună stăpînire pe cetate. Televiziunea nu se mai mulțumește să ne ocupe după-amiezele, televiziunea nu ne mai acceptă parțial, televiziunea nu ne mai vrea porții, felii, resturi, jumătăți sau sferturi de măsură, televiziunea vrea totul, ne vrea întregi, fără rezerve, fără limite, televiziunea pipăie absolutul.

Pînă acum te scula dimineața, îți pînțea existența în trei: muncă-televizor-somn, muncă-televizor-somn. Pînă acum te culcaai numai după ce îți spunea Sanda Tăramu „noapte bună”, de-acum înainte va trebui să te și trezești cu „bună dimineața” a aceiași sau a altei crainice, existența nu se mai poate împărți cu atita precizie (împărțirea iese cu zecimale), clipele goale se umplu fără să faci nici un efort, problema continuității s-a rezolvat de la sine. Te-ai sursuș pentru o oră, două, de sub ochiul ciclop al monstrului, să nu te mai frămînte nici un fel de reînșurare, să nu mai ai orize de discontinuitate și, mai ales, să nu te crezi autonom. Orelle furate monstrului, după-amiezele trișate, serile vinovate pe care le-ai petrecut, păcătuiind, în compania cinematografului, a teatrului, a Filarmonicii, sau chiar

a prietenilor, nu sînt pierdute definitiv, le poți recupera în cursul dimineților, te poți reabilita deplin în fața ciclului. Prin urmare, „stimați telespectatori și stimate telespectatoare” (sau viceversa, cum ne spune, în dulcele și politicosul grai moldovenesc prietenul nostru Eugen Mandric înaintea remarcabilelor sale sinteze politice), televizorul este la dispoziția noastră (sau, mai precis, năi sîntem la dispoziția televizorului) de dimineața pînă seara, de la tinerete pînă la bătrînețe. În același preț. Cu un singur abonament. Altfel spus, gratis.

Așadar, stimați telespectatori, veți veni acasă la prînz de la serviciu și veți aștepta ca stimatele telespectatoare, soțiile dumneavoastră, să vă ofere o binemeritată masă. Dar veți aștepta zadarnic, deoarece ați avut, cu o zi-două înainte, proasta inspirație să mergeți împreună cu soția la teatru, la concert sau la cinema, răpînd-o de la emisiunea „Căminul” sau de la simpaticul (din ce în ce mai simpaticul) serial „Invadatorii”. Și e normal, stimatele telespectatoare a trebuit să recupereze... „Cei mici”, care au și ei porția lor din partea căpăunului, vor sta diminețile cu un ochi la cartea de geografie și cu altul la Așchiuță. Pensionarii nu vor mai rătăci melancolici pe aleile parcurilor. Telecronicarii își vor părăsi eventualele slujbe spre a se consacra în întregime muncii lor nobile. Ce poate fi mai plăcut, mai odihnitor, mai recreativ decît să stai de dimineața pînă seara cufundat într-un fotoliu, fără să fii obligat nici măcar să miști capul? Am fost, deci, acaparati cu totul. Așa ne trebuie. Nu ne rămîne decît să ne lăsăm în voia monstrului.

Totuși ne mai rămîne ceva, ne rămîn nopțile.

Firește, ca orice cronicar, am exagerat. Nimic nu ne obligă să ședem de dimineața pînă seara în fața televizorului, după cum nimic nu ne obliga, pînă acum, să consacram după-amieze întregi micului ecran. Nici măcar calitatea emisiunilor. Greu ne-a fost și pînă acum să alegem ceva pe placul nostru (gusturi, gusturi, gusturi...), și mai greu ne va fi de-acum înainte, căci, printr-o matematică foarte simplă, emisiunile care nu ne plac vor fi de n ori mai multe decît acelea care ne plac, repelarea nefăcînd decît să mărească dificultatea selecției.

Să nu intrăm în panică, deci, să nu dălmîngem timpul dăruit televizorului. Soțiile vor pregăti în continuare masa cea de toate zilele (și nu-i exclus ca bucatele să iasă chiar mai bine pe melodile lui Tom Jones ori sub influența binefăcătoare a unui Oliver Hardy), pensionarii se vor plimba prin Cișnigiu, copiii vor învăța cu aceeași rivnă ca și pînă acum, telecronicarii vor urmări, ca întotdeauna, „pe sărite”, emisiunile. Doar invadatorii s-ar putea să fie, la lumina zilei, mai puțin terifițanți...

Se reiau lecțiile de limbi străine, ceea ce, trebuie să recunoaștem, chiar pentru telegos-

Scenă din „Trenul blindat“. Regia, Cornel Popa ; scenografia, Vasile Rotaru

podine, este o treabă cât se poate de utilă. Se reiau câteva din emisiunile interesante din săptămânile trecute, ceea ce iarăși e un câștig.

Să nu ne speriem, să nu ne întristăm, dimpotrivă, să ne bucurăm că televiziunea are grijă de noi, că oamenii care muncesc acolo, la camerele de luat vederi, la mesele de montaj, la construcțiile de decor, la monitoare, la proiectoare, la înregistrări — muncesc pentru noi, cu scopul de a ne face mai culti, mai inteligenți, mai veseli, mai buni.

Din cele peste zece ore de emisiune este neîndoielnic că vom găsi, fiecare, câte ceva pentru noi, ceva care să ne îmbogățească spiritul.

O colegă de telectronică, Sânziana Pop, încerca să filtreze emisiunile unei singure zile și să descopere momentul zilei, centrul de interes al după-amiezei, în ultimă instanță vârful ei de calitate... Mai de mult ceream și noi, în paginile acestei reviste, prezența unui nucleu al zilei, în jurul căruia să se grupeze emisiunile, care să polarizeze interesul spectatorilor. Experiența colegei noastre e semnificativă : dincolo de emisiunile neutre, de rutină, hai să le zicem de „umplutură“, există (și trebuie să existe) în fiecare zi, o emisiune-fundament (măcar una), ceva care să ne rețină lângă aparat. Aceași experiență s-ar putea face radiografiind emisiunile unei luni, să spunem ale lunii ianuarie, o lună îndeobște săracă, venind după efortul revoluționului, o lună de căutări, de bîjbîieli, perioada asemănătoare verificărilor nespectacu-

loase, dar necesare, dinaintea marilor lausări, a marilor călătorii...

Ce am reținut pentru sufletul și mintea noastră, din emisiunile lunii ianuarie? Puține lucruri, dar deloc neînsemnate. Păstrăm în memorie concertele Festivalului Mozart dirijate de Carlo Zecchi, un bătrîn artist care nu vrea și nu poate să îmbătrânească, desenele pe gheață ale celor mai buni patinatori din Europa (disciplină sportivă? disciplină artistică? — poate că e mai mult artă decît sport...), amețitoarele peregrinări spirituale printre capodoperele arhitecturii și sculpturii române, călăuziți de inteligența și rafinamentul lui Dan Hăulică, privind *altfel*, redescoperind, pur și simplu, tot ceea ce știam, datorită acestui intelectual pătrunzător și pasionat, datorită imaginilor poetice ale lui Dan Eremia Grigorescu, câteva scene pline de relief și de patetism din spectacolul cu drama revoluționară *Trenul blindat*, în interpretarea lui Teofil Vîlcu, Mircea Albulescu, Victor Rebengiuc, Gheorghe Cozorici, Eva Pătrășcanu, Boris Giornei, în scenografia lui Vasile Rotaru și în regia lui Cornel Popa, din nou *Zboară cocorii*, moment de revelație a cinematografului sovietic, o seară Walt Disney (o, vraja copilăriei!). Cam atât.

Puțin? Mult? Greu de răspuns. Și puțin, și mult... În fond, aceasta e televiziunea. Ea și viața. Cu cât ne oferă mai mult cu atât dorim mai mult...

D. Solomon